

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/59/2012
Identifikačné číslo spisu:	4012200011
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:4012200011.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a členov senátu JUDr. Jany Baricovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu Q., bytom D., zastúpeného JUDr. Líviou Kňážíkovou, advokátkou, so sídlom v Komárne, M. R. Štefánika 6, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Vázovova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného z 27. októbra 2011, č. I/224/20161-112673/2011/992128-r, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 25. júla 2012, č. k. 15S/2/2012-41, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre, č. k. 15S/2/2012-41 z 25. júla 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného z 27. októbra 2011 č. I/224/20161-112673/2011/992128-r, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Komárno č. 621/230/19079/11/Sza z 30. marca 2011, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie jún 2006 v sume 13.962,32 eura.

Zo skutkových zistení krajského súdu vyplýva, že Daňový úrad Komárno vykonal u žalobcu opakovanú kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie roka 2006, ktorá bola ukončená prerokovaním protokolu č. 621/320/8290/20011/Krá z 09. februára 2011 a jeho dodatku z 02. marca 2011 dňa 23. marca 2011. Za zdaňovacie obdobie jún 2006 správca dane preveril faktúry č. 2006/121 (DF06050) s dátumom dodania 05. júna 2006, č. 2006/122 (DF 06053) s dátumom dodania 10. júna 2006, č. 2006/123 (DF 06054) s dátumom dodania 13. júna 2006, č. 2006/124 (DF 06055) s dátumom dodania 18. júna 2006, č. 2006/125 (DF 06050) s dátumom dodania 23. júna 2006, č. 2006/126 (DF 06061) s dátumom dodania 26. júna 2006, č. 2006/127 (DF 06064) s dátumom dodania 30. júna 2006, všetky od spoločnosti PIRUS, s. r. o., so sídlom v Komárne. Podľa predmetných faktúr táto spoločnosť pre

žalobcu dodala 975,27 m3 bližšie nešpecifikovanej smrekovej guľatiny za cenu 2.634.358,- Sk, z čoho DPH činilo sumu 420.629,- Sk. Počas daňovej kontroly správca dane zistil, že žalobca ani jeho dodávateľ nevedeli preukázať pôvod dreva, pričom nebol preukázaný reálny základ transakcie nadobudnutia predmetného tovaru spoločnosťou PIRUS, s. r. o.. Správca dane za účelom zistenia skutkového stavu vyzval o súčinnosť všetky krajské lesné úrady Slovenskej republiky (ďalej len „KLÚ“) a žiadal informácie týkajúce sa obchodných spoločností MlaMI, s. r. o., so sídlom vo Veľkom Krtíši, PIRUS, s. r. o., so sídlom v Komárne a ohľadom žalobcu. Všetky dožiadané KLÚ uviedli, že na základe predložených faktúr nie je možné identifikovať a potvrdiť dodanie predmetnej drevnej hmoty a v takom množstve, v akom ich mala pre žalobcu dodať spoločnosť PIRUS, s. r. o.. Zároveň KLÚ potvrdili, že obchodné spoločnosti MlaMI, s. r. o., PIRUS s. r. o., a ani žalobca neboli a ani nie sú obhospodarovateľmi lesných pozemkov, nákupcami dreva a ani nie sú v žiadnej evidencii vedenej lesnými úradmi.

Na základe uvedeného dospeli správne orgány oboch stupňov aj krajský súd k záveru, že žalobca v daňovom konaní neunesol dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného (ďalej len „zákon o správne daní“) a tým nesplnil zákonnú povinnosť pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty v zmysle ustanovenia § 49 ods. 1 a 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného (ďalej len „zákon o DPH“). Podľa názoru krajského súdu daňové orgány vykonali veľmi rozsiahle a zákonné dokazovanie, zodpovedajúce zásadám uvedeným v ustanovení § 29 zákona o správe daní, na základe ktorého dospeli ku skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa krajský súd stotožnil. Preto krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne a v súlade so zákonom. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi pre jeho neúspech v konaní náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobou napadnuté rozhodnutie zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Poukazoval na to, že krajský súd sa dostatočne nevysporiadal so skutočnosťami uvádzanými žalobcom, v dôsledku čoho nesprávne vyhodnotil skutkový stav a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca uviedol, že preukázal splnenie podmienok uvedených v § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH na odpočítanie dane. Poukázal na to, že spoločnosť PIRUS, s. r. o. tovar vlastnila a bez prevzatia na vlastný sklad ho predala a dodala žalobcovi a žalobca kúpnu cenu zaplatil. Následne guľatinu spracoval na hranoly, dosky, atď., čoho nepochybným dôkazom sú odberateľské faktúry, ako aj zaplatené faktúry za porez guľatiny. Žalobca namietal, že týmito skutočnosťami sa správca dane nevysporiadal, čím sa dopustil porušenia ustanovenia § 2 ods. 3 zákona o správe daní. Žalobca poukázal na to, že guľatinu kupoval najmä od spoločnosti PIRUS, s. r. o.. Z odôvodnenia rozhodnutia je známe, že voči konateľovi spoločnosti PIRUS, s. r. o. je vedené trestné stíhanie, ktoré skutočnosti sú mimo žalobcu, napriek tomu boli tieto skutočnosti správcom dane vyhodnotené v neprospech žalobcu ako dôkazy preukazujúce nedodanie guľatiny. Poukazoval na to, že žalobca vykonával piliarsku výrobu - prevádzkovanie gátra. Z toho dôvodu sa javí byť irelevantné zisťovanie správcu dane u krajských lesných úradov, či žalobca bol obhospodarovateľom lesa, resp. nákupcom dreva alebo povinnou, resp. oprávnenou osobou vystaviť doklady o pôvode dreva. Namietal, že z jeho podnikateľskej činnosti je zrejmé, že nebol obhospodarovateľom lesa ani nákupcom dreva podľa zákona o lesoch. Tieto zistenia správcu dane sa mohli týkať iba dodávateľa dreva spoločnosti PIRUS, s. r. o., resp. ďalšieho dodávateľa spoločnosti MlaMI, s. r. o., a preto doklady o pôvode dreva, ktorými sa preukazuje legálnosť dodávaného dreva aj svojim odberateľom bol povinný zabezpečiť dodávateľ spoločnosť PIRUS, s. r. o..

Žalobca ďalej namietal, že v ďalšom je odôvodnenie rozhodnutia žalovaného založené najmä na úvahách, ktoré nemajú žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalobca namietal, že nie je zrejmé, na základe ktorých nepochybných dôkazov dospel správca dane k záveru, že žalobca vedel, resp. musel vedieť o skutočnostiach, že drevo, ktoré spoločnosť PIRUS, s. r. o. dodala žalobcovi nemá preukázaný pôvod. Podľa názoru žalobcu správca dane neprodukoval žiaden dôkaz, preukazujúci vedomosť žalobcu o uvedených skutočnostiach, pričom formulácia „musel vedieť“ je v kontexte základných zásad hodnotenia dôkazov neprípustná a neumožňuje správcovi dane vyvodiť jednoznačný záver o existencii

vedomostí žalobcu o uvedených skutočnostiach. Poukazoval na to, že je nepochybné, že zo svojej pozície kupujúceho na určitom stupni dodávateľského reťazca sa nemohol dostať k informáciám, ku ktorým dospel správca dane, ktoré zisťovanie mu trvalo časovo niekoľko mesiacov, pričom je nesporné, že zákon o DPH nijakým spôsobom platiteľovi neukladá preverovať si obchodných partnerov. V tejto súvislosti poukazoval na Rozsudok Súdneho dvora ES z 12. januára 2006 v spojených veciach C-354/03, C-355/03 a C-484/03.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení z 17. septembra 2012 na odvolanie žalobcu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridŕžiava písomného vyjadrenia z 28. februára 2012, a to vzhľadom k tomu, že odvolanie neobsahuje žiadne nové skutočnosti ako tie, ku ktorým sa už žalovaný vyjadril a súhlasí s právnym záverom vysloveným v rozsudku krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 212 ods. 1 OSP) odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktorým potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Komárno z 30. marca 2011 č. 621/230/19079/11/Sza, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie jún 2006 v sume 13.962,32 eura.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona o správe daní zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona o správe daní). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona o správe daní) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona o správe daní) podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona o správe daní), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH v znení účinnom v rozhodnom čase právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH v znení účinnom v rozhodnom čase platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a . Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň:

- a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,
- b) ním uplatnená zo služieb a z tovarov dodaných s inštaláciou alebo montážou dodávateľom alebo na jeho účet, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4 a ním uplatnená z tovaru, pri ktorom je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 7 a ,
- c) ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a ,
- d) zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení účinnom v rozhodnom čase obhospodarovateľ lesa je pri sústreďovaní, preprave a uskladňovaní dreva povinný:

- a) zabrániť nadmernému poškodzovaniu pôdy, okolitých stromov, lesných ciest a vodných tokov,
- b) vyhotovovať doklady o pôvode dreva a viesť súvisiacu evidenciu.

Podľa § 24 ods. 4 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení účinnom v rozhodnom čase právnické osoby a fyzické osoby, ktoré prepravujú, skladujú alebo spracúvajú drevo, sú povinné na vyzvanie preukázať orgánu štátnej správy lesného hospodárstva, členovi lesnej stráže alebo príslušníkovi Policajného zboru pôvod prepravovaného dreva alebo skladovaného dreva dokladmi [§ 66 písm. d/] a tieto doklady uchovávať najmenej desať rokov.

Podľa § 6 ods. 1 vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky č. 232/2006 Z. z. o vyznačovaní ťažby dreva, označovaní vytŕaženého dreva a dokladoch o pôvode dreva (ďalej len „vyhl. č. 232/2006 Z. z.“) pôvod prepravovaného dreva alebo uskladneného dreva sa preukazuje dokladom; vzor tlačiva je uvedený v prílohe č. 5 .

Podľa § 6 ods. 2 vyhl. č. 232/2006 Z. z. pri preprave dreva od viacerých obhospodarovateľov lesa alebo nákupcov dreva na jednom dopravnom prostriedku alebo jeho samostatnej časti musí byť doklad o pôvode dreva vystavený každým z nich osobitne.

Podľa § 6 ods. 3 vyhl. č. 232/2006 Z. z. v doklade o pôvode dreva sa o prepravovanom dreve uvádzajú tieto údaje:

- a) číslo kusa, drevina, kvalitatívna trieda, dĺžka a priemer kusa, objem kusa v m³ a celkový objem v m³,
- b) drevina, kvalitatívna trieda, celkový objem v priestorových metroch a celkový objem v m³ určený prepočtom z priestorových metrov alebo
- c) pri preprave žrdoviny počet kusov v jednotlivých triedach žrdoviny a objem jednotlivých tried

žrdoviny podľa slovenských technických noriem, 1) ak sa neuvedú údaje podľa písmena a/ alebo písmena b/.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že prevažným dodávateľom drevnej guľatiny pre žalobcu bola v roku 2006 obchodná spoločnosť PIRUS, s. r. o., so sídlom v Komárne, ktorá mala nadobudnúť guľatinu od svojho dodávateľa obchodnej spoločnosti MIA MI, s. r. o., so sídlom vo Veľkom Krtíši. Žalobca ako spracovateľ dreva (§ 24 ods. 4 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch) na vyzvanie správcu dane relevantné doklady o pôvode a existencii predmetného dreva nepredložil. Takéto doklady nepredložila ani spoločnosť PIRUS, s. r. o., ktorej mala dodať predmetnú guľatinu spoločnosť MIA MI, s. r. o.. Konateľ obchodnej spoločnosti MIA MI, s. r. o. F. poprel akúkoľvek spoluprácu so spoločnosťou PIRUS, s. r. o.. Uviedol, že s touto spoločnosťou nikdy neobchodoval, žiadne faktúry pre túto spoločnosť nevystavil a konateľa spoločnosti PIRUS, s. r. o. Q. nepozná. K predloženým predmetným faktúram uviedol, že odtlačok pečiatky na predmetných faktúrach nie je totožný s pečiatkami, ktoré používa jeho spoločnosť. Z uvedených skutočností vyplýva, že žalobca v konaní nepredložil žiaden relevantný dôkaz o tom, že skutočne došlo k reálnemu dodaniu tovaru - drevnej guľatiny, čím nebola splnená podmienka pre odpočítanie DPH podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH (spoločnosti PIRUS, s. r. o. nevznikla daňová povinnosť, pretože nedodala fakturovaný tovar) a tiež nebola splnená podmienka podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH (fakturovaná DPH nebola uplatnená platiteľom za dodaný tovar). Uskutočnenie zdaniteľného plnenia je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane. V prípade, ak zdaniteľné plnenie podľa faktúry nie je uskutočnené dodávateľom na nej uvedeným, potom len formálna existencia faktúry, ako aj preukazovanie zaplatenia kúpnej ceny v hotovosti, nie sú predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH.

Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarcu požaduje (pre ľahkú zneužitelnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že skutočnosťou rozhodujúcou v tomto prípade je, že žalobca v daňovom konaní nepreukázal nadobudnutie smrekovej guľatiny, vyfakturovanej vyššie označenými faktúrami a to spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti a preto sa najvyšší súd stotožnil s názorom krajského súdu, ako aj žalovaného, že žalobca v konaní nepreukázal, že vecné plnenia fakturované vyššie označenými faktúrami boli žalobcovi vôbec dodané, a že boli dodané práve obchodnou spoločnosťou PIREX, s. r. o., keď ani táto spoločnosť nepreukázala dodanie predmetnej smrekovej guľatiny od spoločnosti MIA MI, s. r. o.. Žalobca tak v konaní neuniesol dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Pokiaľ ide o poukazovanie žalobcu na rozsudok Súdného dvora ES z 12. januára 2006 v spojených veciach C-354/03, C-355/03 a C-484/04 (Optigen), podľa názoru najvyššieho súdu sa uvedený rozsudok na prejednávany prípad nevzťahuje, pretože označený rozsudok predpokladá dodávky, ktoré samé o sebe nie sú poznačené podvodom a skutočnosť, že platiteľ v reťazci dodávok nevedel a ani vedieť nemohol o podvodnej povahe plnenia. V danom prípade bolo povinnosťou žalobcu ako spracovateľa dreva požadovať od svojho dodávateľa obchodnej spoločnosti PIRUS, s. r. o. doklady preukazujúce pôvod predmetného dreva v zmysle § 24 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch dreva a vyhl. č. 232/2006 Z. z., a to predovšetkým za účelom preukázania pôvodu dreva. Pokiaľ mu dodávateľ, t. j. obchodná spoločnosť PIRUS, s. r. o. predmetné doklady nepredložila, žalobca nepochybne vedel, resp. mal vedieť, že nejde o legálne dodávky a takéto dodávky nemal prevziať.

Neobstoja teda námietky žalobcu uvedené v odvolaní, že správca dane, ani žalovaný neprodukovali žiaden dôkaz preukazujúci vedomosť žalobcu o uvedených skutočnostiach. Treba pripomenúť, že

dôkazné bremeno preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia leží predovšetkým na daňovom subjekte a tiež treba pripomenúť, že cieľom uznaným a podporovaným šiestou smernicou je boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadom zneužívania (pozri najmä rozsudky z 29. apríla 2004, Gemeente Leusden a Holin Group, C-487/01 a C-7/02, Zb. s- I-5337, bod 76, ako aj z 21. februára 2006, Halifax, a i., C-255/02, Zb. s. I. 1609, bod 71).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobkyne uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP a § 250k ods. 1 OSP, keď žalobkyňa, ktorá nemala úspech vo veci náhradu trov konania nepriznal a žalovanému v takomto konaní nárok na náhradu trov zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok.